

Arrest

nr. 188 841 van 23 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 februari 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 februari 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, komt op onbekende datum België binnen.

Op 22 april 2016 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 13 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 13 juni 2016 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Het beroep tegen deze beslissingen wordt verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 179 901 van 21 december 2016.

Op 27 september 2016 biedt verzoekster zich samen met haar Belgische partner aan bij de gemeente met het oog op een wettelijke samenwoning.

Op 22 november 2016 leggen verzoekster en haar Belgische partner een verklaring af van wettelijke samenwoning.

Op 24 november 2016 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een burger van de Unie, als partner in een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap. Verzoekster wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter.

Op 30 november 2016 stelt de Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie, Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten, een analyseverslag op waaruit blijkt dat inzake de door verzoekster bij haar paspoort voorgelegde bijlagen (identiteitskaart, bewijs van ongehuwde staat, geboorteakte, affidavit of correction of name, certificaat van oorsprong, verklaring onder eed van leeftijd, attestatie van geboorte) ernstige twijfels rijzen over de officiële aflevering van deze bijlagen.

Op 1 december 2016 stelt de Centrale Directie van de technische en wetenschappelijke politie, Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten, een analyseverslag op waaruit blijkt dat in het paspoort van verzoekster bladzijden ontbreken en dat in het paspoort geen spoor van een stempel of visum terug te vinden is, wat doet vermoeden dat dit paspoort per post of per koerierdienst aan verzoekster werd bezorgd.

Op 16 december 2016 wordt verzoekster verhoord door de lokale politie inzake het gebruik van valse geschriften.

Er wordt een PV opgesteld lastens verzoekster voor gebruik van valse stukken.

Op 23 januari 2017 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de gemeente Retie mee dat de bijlage 19ter onrechtmatig aan verzoekster werd verstrekt omdat de wettelijke samenwoning nog niet werd geregistreerd en er geen bewijs is van verwantschap en dat deze moet worden ingetrokken.

Op 23 januari 2017 neemt de burgemeester van Retie de beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag gezinshereniging (bijlage 19quinquies). Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 201 340.

Op 16 februari 2017 worden zowel verzoekster als haar partner gehoord door de lokale politie in het kader van schijnsamenwoning.

Op 21 februari 2017 wordt in dit verband een PV opgesteld door de lokale politie.

Op 17 februari 2017 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 201 311.

Op 17 februari 2017 wordt ten opzichte van verzoekster eveneens een inreisverbod genomen (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing:

*“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):
naam: U.
voornaam: U. O.
geboortedatum: (...) 1969
geboorteplaats: N.
nationaliteit: Nigeria
In voorkomend geval, ALIAS:
wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,*

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 17.02.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Ten laste van betrokkene werd op 02.12.2016 een proces-verbaal PV TU.21.L5.004677/2016 opgesteld door de PZ Kempen Noord-Oost wegens gebruik van valse authentieke en openbare geschriften, door een bijzonder persoon (particulier).

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 09.08.2016.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74.11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 ingediend. Deze aanvraag werd door DVZ geweigerd en haar beroep werd op 21.12.206 door de RVV verworpen. Deze beslissingen werden aan betrokkene ter kennis gegeven.

Betrokkene woont samen met de Belgische onderdaan B. B. (geboren op (...)1967 te Turnhout). Op 27.09.2016 maken zij melding bij de gemeente Retie van hun voornemen om een wettelijke samenwoning af te sluiten. De gemeente Retie stelt de wettelijke samenwoning uit en stuurt dit door naar het Parket van Turnhout voor onderzoek. Op 02.12.2016 stelt de PZ Kempen Noord-Oost ten laste van betrokkene een proces-verbaal op (PV TU.21.L5.004677/2016) wegens gebruik van valse authentieke en openbare geschriften, door een bijzonder persoon (particulier). Bijkomend stelde de politie vast dat uit betrokkenes paspoort twee pagina's gescheurd waren, daar waar het verlopen Italiaanse visum van betrokkene zich bevond.

In het kader van het onderzoek door het Parket wordt betrokkene uitgenodigd voor verhoor en op 17.02.2017 verhoord door de PZ Kempen Noord-Oost. Betrokkenes voornemen tot wettelijke samenwoning kan echter niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Uit bovenstaande proces-verbaal blijkt dat het om een hoogst laakbaar feit gaat en dat daarom het superieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en haar familiale belangen. Bovendien blijkt uit de omzendbrief van 17 september 2013 (Publicatie: 2013-09-23, Numac: 2013009424) betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf, dat een voorgenomen wettelijke samenwoning het bevel om het grondgebied te verlaten niet opschoort wanneer de vreemdeling geacht wordt de openbare orde te schaden. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Op 20 februari 2017 wordt verzoekster gehoord.

Op 14 maart 2017 neemt de burgemeester van Retie een nieuwe beslissing, bijlage 19 *quinquies*, waarbij de vorige beslissing van 23 januari 2017 'geannuleerd' wordt. Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met het rolnummer 202 438.

Op 10 mei 2017 wordt verzoekster gerepatrieerd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van artikel 74/11 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het, grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering: van vreemdelingen, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. alsook van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel:

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroeger beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid word op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is: zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen, (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101:624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte : feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris steunt de beslissing om aan verzoekster een inreisverbod op te leggen uitdrukkelijk op artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, met name dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Hij verwijst hiervoor naar het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 9 augustus 2016 aan verzoekster betekend werd en concludeert dat verzoekster hardnekkig weigert aan de terugkeerverplichting te voldoen.

Deze redengeving is onjuist en strookt niet met de werkelijke feiten in het dossier van verzoekster, zodat artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet in casu geen juridische basis vormt voor de oplegging van een inreisverbod aan verzoekster.

Verzoekster wijst erop dat haar op 24 november 2016 door de gemeente Retie een attest van immatriculatie - model A werd afgeleverd, geldig tot 24 mei 2017, en welk haar vanaf die datum aldus een tijdelijk verblijfsrecht in België verschafte.

Ingevolge de afgifte van dit attest van immatriculatie op 24 november 2016 kan de gemachtigde van de Staatssecretaris zich niet meer beroepen op het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 9 augustus 2016 aan verzoekster werd betekend.

Van de beweerde hardnekkige weigering van verzoekster om aan de terugkeerverplichting te voldoen is al helemaal geen sprake, nu zij op 24 november 2016 van de gemeente Retie een tijdelijk verblijfsdocument (A.I.) ontving, zodat er geen terugkeerverplichting meer bestond.

Aan deze vaststellingen en conclusies wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat op 23 januari 2017 door de burgemeester van de gemeente Retie een beslissing tot niet- inoverwegingneming (bijlage 19quinquies) werd genomen inzake de aanvraag van verzoekster tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een Belg dd. 24 november 2016.

Deze bijlage 19quinquies, die aangetast is door onwettigheid, maakt het voorwerp uit van een afzonderlijke vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring.

Doch zelfs indien zou worden aangenomen dat de bijlage 19quinquies dd. 23 januari 2017 op wettige wijze werd genomen, doet deze geen afbreuk aan het gegeven dat verzoekster op 24 november 2016 door de bevoegde autoriteiten in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie waardoor zij tijdelijk legaal verblijf op het grondgebied verkreeg, er in haren hoofde geen terugkeerverplichting meer bestond en zij dus geen gevolg meer diende te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten welk haar op 9 augustus 2016 werd betekend, zodat het niet opvolgen van dit bevel geen grondslag kan vormen voor de oplegging van een inreisverbod.

Verzoekster merkt op dat het attest van immatriculatie welk haar op 24 november 2016 werd afgegeven nooit werd afgenomen en zij tot op heden in het bezit ervan werd gelaten.

Er werd haar ook nooit een beslissing tot afname van dit document betekend.

In de mate dat zou worden aangenomen dat dit attest van immatriculatie ingevolge de beslissing tot niet-inoverwegingneming (bijlage 19quinquies) dd. 23 januari 2017 zijn geldigheid heeft verloren en bij gebreke aan lopende procedure tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een Belg als het ware zonder voorwerp is geworden, dient te worden opgemerkt dat verzoekster pas op 17 februari 2017 (op hetzelfde ogenblik als waarop haar de op heden bestreden beslissing tot oplegging van het inreisverbod werd betekend) van de bijlage 19quinquies in kennis werd gesteld.

Dit betekent derhalve dat het verzoekster wordt verweten dat zij illegaal in België zou verblijven op hetzelfde ogenblik als waarop haar wordt meegedeeld dat het tijdelijk verblijfsdocument waarover zij beschikt en te goeder trouw op de geldigheid ervan vertrouwd, niet meer geldig zou zijn...

Minstens kan niet worden voorbijgegaan aan de vaststelling dat de beslissing tot niet-inoverwegingneming (bijlage 19quinquies) pas werd genomen op 23 januari 2017.

Uit geen enkele wetsbepaling volgt dat een bijlage 19quinquies retroactieve werking zou hebben, zodat in casu de beslissing van 23 januari 2017 geen afbreuk doet aan het feit dat verzoekster van 24 november 2016 tot minstens 22 januari 2017 in het bezit was van een geldig attest van immatriculatie waardoor de gemachtigde van de Staatssecretaris derhalve niet meer nuttig kan verwijzen naar het op 9 augustus 2016 betekende bevel om het grondgebied te verlaten om de oplegging van een inreisverbod aan verzoekster te verantwoorden.

Tweede onderdeel van het middel

In de mate dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ter motivering van de bestreden beslissing aanhaalt dat op 2 december 2016 ten laste van verzoekster een proces-verbaal werd opgesteld wegens gebruik van valse authentieke en openbare geschriften, merkt verzoekster vooreerst op dat deze redengeving niet dienstig is, nu de beslissing om een inreisverbod op te leggen expliciet wordt gesteund op art. 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en niet op art. 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet (bedreiging openbare orde of nationale veiligheid).

De betreffende motivering is derhalve vreemd aan de wettelijke basis waarop de beslissing tot opleggen van een inreisverbod wordt gesteund en dus geenszins pertinent en afdoende.

Daarenboven betreft een proces-verbaal geen veroordeling en staat de schuld van verzoekster aan het beweerde misdrijf op dit ogenblik geenszins vast.

Er wordt inderdaad een opsporingsonderzoek gevoerd en waarin verzoekster op 16 december 2016 werd verhoord.

Voor zover verzoekster bekend werd het onderzoek nog niet afgesloten en werd zij tot op heden niet formeel in beschuldiging gesteld, dan wel gedagvaard om zich voor de Correctionele Rechtbank te verantwoorden.

Het is derhalve voorbarig om op basis van slechts 1 proces-verbaal verregaande conclusies te trekken en te oordelen (zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris doet) dat verzoekster inbreuken zou hebben gepleegd doe de openbare orde schaden.

Er dient in deze dan ook te worden verwezen naar het vermoeden van onschuld eh een misdrijf in hoofde van een bepaalde persoon slechts bewezen is indien een onafhankelijke en onpartijdige rechter dusdanig beslist.

De feiten waarop de motivering van een administratieve beslissing wordt gesteund dienen werkelijk te bestaan en correct te worden beoordeeld.

Uit het louter, bestaan van het proces-verbaal van 2 december 2016 (waarvan de vaststelling door de gemachtigde van de staatssecretaris wellicht juist is) kan niet met voldoende zekerheid het bestaan van een schending van de openbare orde door verzoekster worden afgeleid, op die wijze en in die mate dat de oplegging van een inreisverbod erdoor zou worden verantwoord of er niet verder rekening zou dienen gehouden te worden met het op zich niet betwiste gezinsleven van verzoekster, één en ander mede in het licht van artikel 8 van het EVRM."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel stelt verzoekster een schending voor van de artikelen 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat zij niet hardnekkig geweigerd heeft om gevolg te geven aan het eerste bevel en wijst op het attest van immatriculatie dat werd afgeleverd. Zij wijst daarnaast op het vermoeden van onschuld.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van de vaststelling dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel, haar ter kennis gebracht op 9 augustus 2016. Dit wordt door verzoekster niet betwist. Zij meent echter dat zij door de afgifte van het attest van immatriculatie geen gevolg meer diende te geven aan het bevel.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt afdoende dat er ten onrechte werd overgegaan tot de afgifte van een attest van immatriculatie terwijl de wettelijke samenwoning nog niet geregistreerd werd. Bovendien doet de afgifte van een attest van immatriculatie op zich geen enkel verblijfsrecht ontstaan.

Naar analogie kan verwezen worden naar de volgende rechtspraak:

"de omstandigheid dat aan verzoekers per vergissing een verblijfstitel van onbepaalde duur werd afgeleverd, doet geen rechten ontstaan in hun hoofde. Er dient op te worden gewezen dat 'de afgifte

van deze of gene verblijfskaart' een declaratoir en geen constitutief karakter heeft (R.v.S. 5 januari 2012 nr. 271.116)" (R.v.V. nr. 97.416 dd. 19.02.2013)

"er dient op te worden gewezen dat "de afgifte van deze of gene verblijfskaart" een declaratoir karakter en geen constitutief karakter heeft (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). Dit breng mee dat het verblijf van een burger van de Unie niet als legaal kan worden aangemerkt, enkel op grond van het feit dat een dergelijke kaart hem geldig is afgegeven, en a fortiori niet als legaal kan worden aangemerkt als dergelijke kaart hem ten onrechte is afgegeven, want in casu het geval is. Verzoekster werd materieel in bezit gesteld van een E-kaart, maar dit document heeft geen andere waarde dan die van een instrumentum dat niet onderbouwd is door het negotium, te weten het onderliggende (verblijfs)recht.

(R.v.V. nr. 98.008 dd. 28.02.2013)

"Gezien de loutere afgifte van een F-kaart niet kan worden aanzien als een toekenning van een verblijfsrecht, kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij een rechtmatig vertrouwen had dat zijn aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd toegekend. De Raad benadrukt bovendien dat hij zich voor de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van deze beslissingen. Het gemeentebestuur van Antwerpen ging slechts op 16 mei 2013 over tot de afgifte van de F-kaart, zodat verzoeker zich voor de nietigverklaring van de in casu bestreden beslissingen van 14 mei 2013 niet kan baseren op een rechtmatig vertrouwen dat zou zijn gecreëerd door een handeling verricht twee dagen nadat de bestreden beslissingen tot stand zijn gekomen." (R.v.V. nr. 117.023 dd. 16.01.2014)

Op 23 januari 2017 werd de beslissing tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag gezinshereniging genomen (bijlage 19quinquies) omdat de wettelijke samenwoning niet werd geregistreerd.

Het gegeven dat verzoekster (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de verwerende partij geenszins om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Daar ten aanzien van verzoekster een PV nr. TU.21.L5.00677/2016 werd opgesteld door de politiezone Kempen wegens het gebruik van valse authentieke en openbare geschriften, is het geenszins kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig dat de verwerende partij op basis van het bestaan van dit PV overgaat tot maatregelen op verblijfsrechtelijk vlak.

Het eerste middel is niet ernstig."

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd en dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar omdat verzoekster geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven (de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd geweigerd en er werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, het voornemen tot wettelijke samenwoning valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM omdat er lastens verzoekster een proces-verbaal werd opgesteld wegens gebruik van valse authentieke en openbare geschriften, bijgevolg is het tweede lid van artikel 8 van het EVRM van toepassing, het belang van de staat primeert op het belang van verzoekster en op haar familiale belangen), en dat gelet op de hardnekkigheid van verzoekster om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, uit hetgeen voortvloeit, in het belang van de immigratiecontrole en omdat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een korter inreisverbod, blijkt dat een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Verzoekster voert in een eerste onderdeel van het middel aan dat het motief dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, feitelijk onjuist is nu verzoekster na dit bevel van 9 augustus 2016, op 24 november 2016 in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging. Tevens kon in dit verband niet verwezen worden naar de “hardnekkigheid” waarmee verzoekster weigerde het grondgebied te verlaten. De omstandigheid dat de burgemeester van Retie op 23 januari 2017 een beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag gezinshereniging nam, doet hieraan geen afbreuk, sedert 24 november 2016 moest verzoekster geen gevolg meer geven aan de terugkeerverplichting. Daarnaast merkt verzoekster op dat zij pas op 17 februari 2017 van de verschillende beslissingen tegelijk op de hoogte werd gebracht, zowel van de bijlage 19*quinquies* van 23 januari 2017 als van het bestreden inreisverbod van 17 februari 2017.

In een tweede onderdeel voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing gesteund is op artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en niet op artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Verzoekster meent bijgevolg dat de verwijzing naar het proces-verbaal en de schending van de openbare orde niet dienstig is. Vervolgens stelt verzoekster dat het feit dat er een proces-verbaal is, niet meebrengt dat er een veroordeling is en dat verzoeksters schuld aan het beweerde misdrijf dus niet vaststaat. Verzoekster werd niet in beschuldiging gesteld noch gedagvaard voor de correctionele rechtbank. Verzoekster meent dat deze redengeving voorbarig is en wijst op het vermoeden van onschuld. Zij besluit dat uit het louter bestaan van een proces-verbaal niet met voldoende zekerheid een schending van de openbare orde kan worden afgeleid.

2.1.3.3. Verzoekster meent dat het inreisverbod niet kan gesteund worden op het bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht op 9 augustus 2016, omdat na dit bevel aan verzoekster een attest van immatriculatie werd afgeleverd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 24 november 2016 een aanvraag gezinshereniging indiende als partner van een Belg in een overeenkomstig de wet geregistreerd

partnerschap en in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter. Op grond daarvan werd haar een attest van immatriculatie afgeleverd, waardoor verzoekster op het grondgebied gedoogd werd voor de duur van het onderzoek van haar aanvraag.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat het partnerschap van verzoekster en haar partner nog niet “overeenkomstig de wet geregistreerd” werd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt tevens dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 januari 2017 aan de gemeente laat weten dat de bijlage 19ter onrechtmatig werd afgeleverd aan verzoekster omdat er geen bijlage 19ter, evenmin als een attest van immatriculatie, mag worden afgegeven zolang de wettelijke samenwoning niet geregistreerd is.

Verzoekster bevond zich dus niet in de voorwaarden om een aanvraag gezinshereniging in te dienen als partner in een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap, zodat er onterecht door de gemeente een bijlage 19ter evenals een attest van immatriculatie werd afgeleverd. Nu de afgifte van het attest van immatriculatie, dat meebrengt dat verzoekster toegestaan werd op het grondgebied te verblijven voor de duur van het onderzoek van de aanvraag gezinshereniging, onterecht geschiedde en zij hiervan op de hoogte werd gebracht middels de beslissing van de burgemeester van Retie van 23 januari 2017 tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag gezinshereniging (later ingetrokken en vervangen door een nieuwe beslissing van niet-inoverwegingneming van 14 maart 2017), dient te worden aangenomen dat dit onterecht afgeleverd attest van immatriculatie *in casu* niet als gevolg kan hebben dat een eerder gegeven bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken moet worden beschouwd.

De Raad van State heeft reeds geoordeeld dat “*de afgifte van deze of gene verblijfskaart*” een declaratoir en geen constitutief karakter heeft (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). Verzoekster kan zich dus niet meer beroepen op het attest van immatriculatie dat haar onterecht werd afgegeven op 24 november 2016 om te stellen dat er in huidige bestreden beslissing niet meer zou kunnen verwezen worden naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 juni 2016, ter kennis gebracht op 9 augustus 2016. Bijgevolg steunt de vaststelling in de bestreden beslissing dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, op een correcte feitenvinding en is dit niet kennelijk onredelijk en kon er toepassing gemaakt worden van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

De Raad erkent dat de gebruikte term “*hardnekkigheid*” mogelijk *in casu* overdreven is, gezien zij slechts aan één voorgaand bevel geen gevolg gegeven heeft, maar verzoekster toont met dit onderdeel van het eerste middel niet aan welke wetsbepaling zij geschonden acht door het gebruik van deze term. Tevens benadrukt de Raad dat niet wordt ontkend dat verzoekster geen gevolg gegeven heeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs niet in de periode na 9 september 2016, datum van het verstrijken van de termijn van dertig dagen na kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten, toen er helemaal nog geen sprake was van een aanvraag gezinshereniging.

Waar verzoekster opmerkt dat het attest van immatriculatie nooit werd afgenomen of dat haar nooit een beslissing tot afneming van dit document werd ter kennis gebracht, wordt opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier (e-mail van de gemeente Retie aan de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 februari 2017) het volgende blijkt “*De Al die onrechtmatig werd afgeleverd, heeft de politie niet kunnen recupereren aangezien betrokkene slechts een kopij bij zich had*”. Hieruit blijkt dat wel degelijk werd gepoogd om op 17 februari 2017 het attest van immatriculatie af te nemen van verzoekster, maar dat dit door haar toedoen niet mogelijk was.

De omstandigheid dat de (later ingetrokken) bijlage 19^{quinquies} van 23 januari 2017 en het inreisverbod van 17 februari 2017 op dezelfde dag aan verzoekster werden ter kennis gebracht, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

In de mate waarin verzoekster hiermee een schending van het vertrouwensbeginsel zou willen aanvoeren, wordt opgemerkt dat het vertrouwensbeginsel een beginsel van behoorlijk bestuur is dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Het vertrouwensbeginsel laat als beginsel van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om dit beginsel *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, ‘*Beginnelsen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen*’, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33). Verzoekster betwist niet dat de samenwoning nog niet geregistreerd was op het ogenblik dat zij de aanvraag gezinshereniging indiende.

Verzoekster voldeed bijgevolg niet aan de wettelijke voorwaarden om een aanvraag gezinshereniging in te dienen. De omstandigheid dat haar ten onrechte door de gemeente een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie werden afgeleverd, doet geen rechten ontstaan en verzoekster kan zich in dit verband niet *contra legem* op het vertrouwensbeginsel beroepen.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

2.1.3.4. In een tweede onderdeel van het eerste middel uit verzoekster kritiek op de overwegingen inzake de openbare orde.

Uit het hierboven weergegeven artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat het vierde lid van dit artikel betrekking heeft op het feit dat de beslissing tot verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. *In casu* is deze bepaling inderdaad niet van toepassing, nu aan verzoekster een inreisverbod werd opgelegd met een duur van drie jaar, en niet met een duur van meer dan vijf jaar.

De bestreden beslissing bevat, zoals reeds werd gesteld onder punt 2.1.3.2. van dit arrest, enerzijds motieven waarom een inreisverbod wordt opgelegd (een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd, artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet) en anderzijds motieven waarom een inreisverbod wordt opgelegd voor een duur van drie jaar (feitelijke uiteenzetting).

Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij meent dat de redenen van openbare orde worden aangevoerd als grondslag voor het opleggen van het inreisverbod. De verwijzing naar het onderzoek door het parket en naar het proces-verbaal opgesteld door de politie, en de overwegingen inzake artikel 8 van het EVRM, betreffen enkel de motivering inzake de duur van drie jaar van het inreisverbod. Deze verwijzing betreft niet de grondslag van het inreisverbod, die zoals gezegd de omstandigheid is dat verzoekster geen gevolg gegeven heeft aan een vroegere beslissing tot verwijdering (artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet). De verwijzing naar het onderzoek van het parket en naar het proces-verbaal opgesteld door de politie en de belangenafweging inzake artikel 8 van het EVRM, betreffen slechts feitelijkheden die worden vermeld als reden voor het opleggen van een termijn van drie jaar, en betreffen geen verwijzing naar een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid die aanleiding geeft tot het opleggen van een inreisverbod met een duur van meer dan vijf jaar zoals vermeld in artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet.

Verzoekster kan dus niet voorhouden dat ten onrechte wordt verwezen naar redenen van openbare orde of dat deze motivering niet dienstig is, aangezien deze motieven uitsluitend de verantwoording voor de termijn van drie jaar betreffen.

In de mate waarin verzoekster inhoudelijke kritiek uit op deze motieven, wordt opgemerkt dat de omstandigheid dat zij nog niet formeel in beschuldiging werd gesteld of werd gedagvaard en dat er geen veroordeling is, de verwerende partij niet verhindert om op basis van de vastgestelde feiten, op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Evenmin verhindert het vermoeden van onschuld dat de verwerende partij op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen neemt.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

2.1.3.5. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden dd. 4 november 1950.

Verzoekster meent eveneens dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM, nu het feit dat haar een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd meteen ook op noodzakelijke wijze betekent dat zij niet langer kan samenblijven met haar levenspartner met wie zij een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt eenieder de eerbiediging van zijn recht op privé-, familie- en gezinsleven.

De uitzonderingen hierop dienen beperkend te worden geïnterpreteerd.

Eén en ander is relevant in het dossier van verzoekster, nu er immers in casu geen ernstige betwisting kan zijn over het feit dat verzoekster op heden met haar partner samenwoont en met hem op stabiele wijze een effectief gezin vormt.

Verzoekster een inreisverbod van drie jaar opleggen komt derhalve neer op een ongeoorloofde inmenging van het openbaar gezag in het beschermde familie- en gezinsleven van verzoekster, aangezien geenszins elementen voorhanden zijn om te stellen dat deze inmenging nodig is in het openbaar belang van het land.

Luidens de bepalingen van dit artikel zelf is dergelijke overheidsinmenging immers enkel mogelijk indien bij de wet voorzien en in een democratische samenleving nodig in het belang ..van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Op geen enkele wijze toont de bestreden beslissing aan of wordt aannemelijk gemaakt dat het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker nodig is om één van de in artikel 8.2 EVRM opgesomde redenen.

Ten onrechte verwijst de gemachtigde van de Staatssecretaris naar het feit op 2 december 2016 ten laste van verzoekster een proces-verbaal werd opgesteld wegens gebruik van valse authentieke en openbare geschriften om te besluiten tot inbreuken op de openbare orde.

Een proces-verbaal is geen veroordeling en de schuld van verzoekster aan het beweerde misdrijf staat op dit ogenblik geenszins vast.

Er wordt inderdaad een opsporingsonderzoek gevoerd en waarin verzoekster op 16 december 2016 werd verhoord.

Voor zover verzoekster bekend werd het onderzoek nog niet afgesloten en werd zij tot op heden niet formeel in beschuldiging gesteld, dan wel gedagvaard om zich voor de Correctionele Rechtbank te verantwoorden.

Het is derhalve voorbarig om op basis van slechts 1 proces-verbaal verregaande conclusies te trekken en te oordelen (zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris doet) dat verzoekster inbreuken zou hebben gepleegd die de openbare orde schaden.

Er dient in deze dan ook te worden verwezen naar het vermoeden van onschuld en een misdrijf in hoofde van een bepaalde persoon slechts bewezen is indien een onafhankelijke en onpartijdige rechter dusdanig beslist.

Uit het louter bestaan van het proces-verbaal van 2 december 2016 (waarvan de vaststelling door de gemachtigde van de staatssecretaris wellicht juist is) kan niet met voldoende zekerheid het bestaan van een schending van . de openbare orde door verzoekster- worden afgeleid in de zin van artikel 8.2 van het EVRM.

Derhalve betekent de bestreden beslissing een inbreuk op artikel 8 EVRM, welk in de Belgische rechtsorde rechtstreekse werking heeft en voorrang geniet op Belgische wettelijk bepalingen die ermee onverenigbaar zouden zijn.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een tweede middel stelt verzoekster een schending voor van artikel 8 EVRM.

Zij betoogt dat de bestreden beslissing een ongeoorloofde inmenging inhoudt van het openbare gezag in het gezinsleven. Een proces-verbaal zou geen veroordeling zijn en de schuld zou niet vaststaan.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster in de eerste plaats dient aan te tonen dat er sprake is van een effectief beleefd gezinsleven vooraleer zij zich dienstig kan beroepen op de bescherming die geboden wordt door artikel 8 EVRM. Uit het administratief dossier blijkt enkel dat er een wens is om een wettelijke samenwoning af te sluiten, doch dit volstaat niet om het bestaan van een gezinsleven te weerhouden.

Daargelaten of er sprake is van een voldoende hecht en effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat uit illegaal verblijf, hetgeen overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is, kunnen geen rechten worden geput.

Verzoeksters voorgehouden feitelijk gezinsleven werd in België ontwikkeld op het ogenblik dat zij zich bewust was of diende te zijn van haar illegale verblijfsstatus in België en aldus niet anders kon dan zich ervan bewust te zijn dat het voortbestaan van dit voorgehouden feitelijk gezinsleven in het Rijk precair was. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische Staat voor een "fait accompli" (vertaling: voldongen feit) te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82)

Bovendien gaat verzoekster er aan voorbij dat de bescherming die geboden wordt door artikel 8 EVRM niet absoluut is en dat uit de bestreden beslissing blijkt dat er expliciet werd gemotiveerd dat in casu het algemeen belang zwaarder doorweegt dan de privébelangen van verzoekster gelet op het feit dat er een proces-verbaal werd opgesteld wegens gebruik van valse documenten.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat er rekening gehouden werd met de wens van verzoekster om een wettelijke samenwoning af te sluiten. De beslissing luidt hieromtrent als volgt:

"(...) Betrokkene woont samen met de Belgische onderdaan BB (...). Op 27.09.2016 maken zij melding bij de gemeente Retie van hun voornemen om een wettelijke samenwoning af te sluiten. (...) Op 02.12.2016 stelt de PZ Kempen Noord-Oost ten laste van betrokkene een proces-verbaal op (...) wegens gebruik van valse authentieke en openbare geschifte, door een bijzonder persoon (particulier). Bijkomend stelde de politie vast dat uit betrokkenes paspoort twee pagina's gescheurd waren, daar waar het verlopen Italiaanse visum van betrokkene zich bevond. (...) Betrokkenes voornemen tot wettelijke samenwoning kan echter niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 EVRM, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 EVRM. (...) dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Uit bovenstaande proces-verbaal blijkt dat het om een hoogst laakbaar feit gaat en dat daarom het superieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en haar familiale belangen. (...)"

Verzoekster toont niet aan zich in uitzonderlijke omstandigheden te bevinden, noch toont zij aan dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn om het voorgehouden gezins- en privéleven in land van herkomst of elders te leiden.

De thans bestreden beslissing heeft als dusdanig slechts een tijdelijke scheiding tot gevolg. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het voorgehouden gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. (zie: RvV, 9 februari 2010, nr. 38 367)

In de beslissing werd daarenboven gemotiveerd dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunne leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. Verzoekster toont het tegendeel alleszins niet aan en toont niet aan dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van een verkeerde voorstelling van feiten. Evenmin toont zij aan dat het bestuur bepaalde elementen zou hebben veronachtzaamd bij het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

Het tweede middel is niet ernstig."

2.2.3.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé-/gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu gaat het om een eerste toelating.

In het kader van een redelijke afweging tussen de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In casu werd in de bestreden beslissing volgende afweging gemaakt:

“Betrokkene woont samen met de Belgische onderdaan B. B. (geboren op (...)1967 te Turnhout). Op 27.09.2016 maken zij melding bij de gemeente Retie van hun voornemen om een wettelijke samenwoning af te sluiten. De gemeente Retie stelt de wettelijke samenwoning uit en stuurt dit door naar het Parket van Turnhout voor onderzoek. Op 02.12.2016 stelt de PZ Kempen Noord-Oost ten laste van betrokkene een proces-verbaal op (PV TU.21.L5.004677/2016) wegens gebruik van valse authentieke en openbare geschriften, door een bijzonder persoon (particulier). Bijkomend stelde de politie vast dat uit betrokkenes paspoort twee pagina’s gescheurd waren, daar waar het verlopen Italiaanse visum van betrokkene zich bevond.

In het kader van het onderzoek door het Parket wordt betrokkene uitgenodigd voor verhoor en op 17.02.2017 verhoord door de PZ Kempen Noord-Oost. Betrokkenes voornemen tot wettelijke samenwoning kan echter niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Uit bovenstaande proces-verbaal blijkt dat het om een hoogst laakbaar feit gaat en dat daarom het superieure belang van de staat primeert op dat van betrokkene en haar familiale belangen. Bovendien blijkt uit de omzendbrief van 17 september 2013 (Publicatie: 2013-09-23, Numac: 2013009424) betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf, dat een voorgenomen wettelijke samenwoning het bevel om het grondgebied te verlaten niet opschoort wanneer de vreemdeling geacht wordt de openbare orde te schaden. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”

Hieruit blijkt dat het gezinsleven dat verzoekster onderhoudt met haar Belgische partner wordt afgewogen tegen het feit dat de wettelijke samenwoning voor onderzoek werd doorgestuurd naar het parket, dat er ten laste van haar een proces-verbaal werd opgesteld wegens gebruik van valse authentieke en openbare geschriften, dat de politie vaststelde dat er pagina’s uit verzoeksters paspoort

gescheurd waren, en dat dit inbreuken zijn tegen de openbare orde. De verwerende partij concludeert dat het belang van de staat primeert op verzoeksters familiale belangen.

De verwerende partij heeft bijgevolg een afweging gemaakt van het algemeen belang ten opzichte van verzoeksters familiale belangen. Verzoekster erop wijst dat een proces-verbaal geen veroordeling inhoudt, dat verzoekster niet in beschuldiging werd gesteld, gedagvaard of veroordeeld, dat het vermoeden van onschuld moet worden gerespecteerd en dat onterecht werd gesteld dat zij inbreuken tegen de openbare orde heeft gepleegd. In dit verband wordt herhaald dat de omstandigheid dat het vermoeden van onschuld, het feit dat verzoekster nog niet formeel in beschuldiging werd gesteld of werd gedagvaard en dat er geen veroordeling is, de verwerende partij niet verhindert om op basis van de vastgestelde feiten, op verblijfsrechtelijk vlak deze elementen in een belangenafweging te betrekken tussen het algemeen belang en het familiaal belang van verzoekster. Verzoekster toont niet aan dat deze feitelijkheden onjuist zijn en er wordt vastgesteld dat deze feitelijkheden steunen op de stukken van het administratief dossier. De belangenafweging is evenmin kennelijk onredelijk.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin verzoekster zich in illegaal verblijf bevond en de betrokken personen zich bijgevolg bewust van dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET